

42. fejezet - A jóslat árnyékában

Harry olyan kimerülten ébredt, mintha egész éjjel futott volna. Szemei alatt sötét árnyékok húzódtak, émelygett, szédült és meglehetősen gyengének érezte magát.

Nem tudta felidézni álmott-e vagy sem. Úgy rémlett, hogy valami nyirkos, hideg közeg ölelte körül nyúlós ragacsként, és tartotta fogva pihentető alvás helyett.

Fokozatosan tudatosult benne, hogy hol van, és szinte hiányérzetként ébredt rá, hogy ezúttal elmaradt Piton reggeli dörömbölése.

Félig lehunytt pillákkal, kábán vánszorgott el a konyháig, ahol Aberforth magában morogva éppen a Hírverő egyik régebbi példányát olvasta. Beléptekor felpillantott, és undorral félredobta a kitalációktól hemzsegő lapot.

- Jó reggelt, Harry!

- Önnek is, uram. Átaludtam az egész napot?

- Ne aggódj miatta, fiam. Gondolom, rád fért a pihenés, bár most is elég nyúzottnak tűnsz. - A varázsló kutató szemei a fiút méregették miközben elé tolt egy letakart tálcát. - Gyere, egyél valamit!

- Köszönöm, de nem vagyok éhes - fintorgott Harry a friss pirítós, sajt, méz és dzsem láttán. - Talán egy kis tea jól esne...

Az idős varázsló nyomban odaintette a teáskannát, és kitöltötte a gőzölgő italt. Spotty felpattant a Harry melletti székre, és mohó szemeivel máris úgy pásztázta az illatozó sajtot, mintha egyenesen neki terítették volna. A fiú ivott néhány kortyot, de nem lett jobb tőle a közérzete.

- Hogyhogy nem keltett fel Piton? Ez nem vall rá.

- Feltehetőleg azért nem tette, mert nem tartózkodik a házban. Néhány órával azután ment el, hogy te lefeküdtél.

Harry agyában egymást kergették a gondolatok. Akaratlanul is felmerült benne, hogy Piton azóta valami módon meggyőződhetett róla, hogy veszélyes a közelében maradni, és ezért hagyta el Dumbledore Menedékét. Gyorsan elhessegette a kósza gondolatot. Ez nem valószínű. Sok rosszat el lehet mondani a bájitalmesterről, de gyávának soha nem nevezné azok után, amiket eddig megtudott róla.

- Nem árulta el hová ment?

- Nem kérdeztem. Annyit azonban meghagyott, hogy adjak át neked egy üzenetet.

Harry érdeklődve kapta fel a fejét.

- Mit mondott?

- A dolgozószobában hagyott neked valamit az íróasztalon.

Harry türelmetlenül leöntötte a torkán a még forró teát, elnézést kért, és azonnal kisietett.

Albus Dumbledore oroslánkarmokon álló, tekintélyes íróasztalán egy vaskos könyv, egy fiola bájital, és egy összetekert pergamen feküdt. Harry habozás nélkül elolvasta az üzenetet.

*„A főzetből négy óránként három cseppet kell bevenned, italba keverve. A könyvet olvasd el, mire visszatérek!
Későn jövök! P.”*

Bár aláírás nem díszelgett a sorok alatt, Harry rögtön felismerte a bájitalmester kézírását. Kezébe vette, és a fény felé tartotta az üvegcsét. Aranyló mézre hasonlító színe és állaga volt, de amint kidugaszolta, rögtön megszűnt a csalóka hasonlatosság. A fanyar illatról Harry azonnal felismerte, hogy ez az elmevédő bájital valami szokatlan változata, talán annak esszenciája lehet.

Bizonyára ez a módosított főzet, amiről Piton beszélt - gondolta, majd elővarázslott egy pohár vizet, és belecseppentette a javasolt mennyiséget. Miután megitta, néhány lélegzetvétel után máris érezni kezdte a hatást. Szokatlanul könnyűnek érezte eddig ólomnehéznek tűnő testét, és mintha a tudata is kitisztult volna. Megkönnyebbülten kezébe vette a könyvet.

„Az emlékezet titkai” című olvasmány a bevezető szerint azt taglalta, hogy mi mindent rejt elménk feltérképezhetetlen mélysége. Gyorsan fellapozta és átfutotta a tartalomjegyzéket.

- Saját emlékek felidézése

- Emlék eltávolítása

- Emlék törlése

- Elfeledett emlékek felidézése

- Törölt emlékek visszaállítása

- Emlékek szándékos módosítása

- Mások emlékei és a merengők használata

- Az *Exmemoriam* varázslat működése és hatásai

Harry örült, hogy végre megtudhatja, miként működik mindaz, amit eddig csak tapasztalatból ismert. Sejtette, hogy a könyv nagyon érdekes olvasmány lesz. Mostanra mégiscsak megéhezett, ezért miközben a szobájába tartott, ismét útba ejtette a konyhát, és készített magának néhány szendvicset. Aberforth már nem volt ott, így folytatta útját. Az

ágyán kényelmesen bevackolta magát a bíbor huzatú díszpárnák közé, és a tálcát maga mellé készítve beletemetkezett a könyvbe. A kötet első része alapos elméleti áttekintést nyújtott, a mágia e titokzatos területéről, később azonban már hatékony módszerekkel és varázslatokkal is megismertette az olvasót. Harry biztos volt benne, hogy a leírtak nagy része vagy tiltott, vagy kizárólag a Mágiaügyi Minisztérium amneziátorai alkalmazhatják őket.

Majdnem egész nap olvasott. Annyira lekötötte a téma, hogy mindössze ebéd után töltött egy órát a rózsakertben Aberforth és Spotty társaságában, azután ismét folytatta a tanulást.

Piton valóban későn érkezett meg. Harry addigra már régen pizsamában volt, és az ágyban fekvé olvasta a feladott könyv utolsó oldalait. Egyszer csak meghallotta a folyosóról beszűrődő, jellegzetes, határozott léptek zaját. Kiugrott az ágyból, és feltépte az ajtót. Még magának sem vallotta volna be, hogy valójában aggasztotta a férfi hosszan tartó távolléte.

- Csakhogy megjött!

A varázsló éppen feloldotta a szobája ajtaján lévő védővarázslatokat, és meglepetten pillantott a zilált fiúra.

- Mit akarsz? - kérdezte kelletlenül.

- Hallottam, hogy megérkezett. Nem akarom zavarni, csak meg akartam köszönni a könyvet és a bájitalt - szabadozott a férfi tartózkodó hozzáállása láttán.

A bájitalmester kérdően felhúzza a szemöldökét.

- Használt?

- Azt hiszem, beválik.

- Valóban? Mit érzel?

- Nem is tudom. Rengeteget aludtam, mégis pocsékul ébredtem. Szörnyen éreztem magam, és enni sem tudtam. A bájital mintha elfújta volna az egészséget. Azóta minden olyan, mint azelőtt volt.

- Akkor működik. Mi bajod volt? Álmodtál valamit? - Ezúttal valódi érdeklődés csillant a varázsló szemében.

- Nem hiszem - habozott Harry egy pillanatig. - Nyomasztó és kimerítő éjszakám volt, de nem tudom megmagyarázni, miért. Konkrét álmra nem emlékszem.

- A Sötét Nagyúr jelenléte az elmédben okozhatott ilyesmit, ám úgy látszik, ezúttal nem tudott ennél komolyabb hatást gyakorolni rád, amíg aludtál.

- Ez hogy lehet? Tekintsem jó jelnek?

- A közösen felemelt védőfalak, és az italodba kevert *Álomtalan Álom* főzet úgy látszik elegendő volt. Az esszencia, amit kipróbáltál sokkal hatékonyabb amint megtapasztalhattad, mert jobban elhomályosítja az elmétek között fennálló mentális kapcsolatot.

- Ezentúl állandóan szednem kell?

- Kénytelen leszel, különben a hatalmába keríthet, és felhasználhat, éppen úgy, mint a kígyóját.

Harryben még élénken élt az emléke annak az éjszakának, amikor álmában Nagini testében érezte magát, és rátámadott Mr. Weasleyre a Mágiaügyi Minisztérium folyosóján. A gondolatra vizsgyolás és félelem töltötte el. Erőszakkal megpróbálta másra terelni a gondolatait.

- Nem tudja véletlenül, hogy állíthatnám be az szobámban lévő faliórát, hogy négy óra múlva felkeltsen?

- A pálcáddal bökj a kívánt időpontra a számlapon. Van még valami?

- Ugye holnap elmeséli merre járt? - kérdezte visszafojtott izgalommal Harry. Biztos volt benne, hogy a férfi új információkkal tért vissza titokzatos útjáról.

- Mindennek eljön az ideje - felelte kimérten Piton, és szeme furcsán megcsillant. Láthatóan élvezte, hogy visszatartja az információt, annak ellenére, hogy a fiút gyötéri a kíváncsiság. - Reggel hétkor legyél a dolgozószobában!

Harry csalódottan bámulta a bájitalmester háta mögött becsukódó ajtó berakásos mintázatát. A szobájába visszatérve beállította az órát, hogy időben bevehesse éjjel is a bájitalt, azután ismét ágyba bújt. Elolvasta az utolsó néhány oldalt, majd még egyszer átfutotta a tartalomjegyzéket, hogy felelevenítse, amit aznap tanult. Végül kiürítette elméjét, és megerősítette a felállított védőfalakat, mielőtt aludni tért.

A következő nap meglepően jól indult. Harry ezúttal jóllakottan és kipihenten ült le a már megszokott karosszékre Pitonnal szemben. Ezen a reggelen korán, mégis frissen ébredt, így volt ideje megreggelizni is. Piton a gondolataiba mélyedve ült vele szemben, kiismerhetetlen vonásain látszólagos nyugalommal.

- Nagyon érdekes volt a könyv, amit adott - szólalt meg Harry, megtörve a szoba csendjét. - Gondolom, van valami elképzelése róla, miképpen vehetem hasznát mindannak, amit tegnap olvastam.

- Semmit nem teszek ok nélkül, Potter - jelentette ki semleges hangon a varázsló. - Ha eljön az ideje, csapdát állíthatunk az elmédben a Sötét Nagyúrnak. Pontosan azokkal a módszerekkel fogunk dolgozni, melyekkel ő csalt lépre téged annak idején. Elbizakodottságában valószínűleg nem feltételezi, hogy rajta kívül bárki más is élhet ilyen mentális eszközökkel.

- Értem - sóhajtott Harry, és lelkére rögtön rátelepedett a Sirius elvesztése miatt érzett büntudat. - De mi értelme van az egészsnek, ha én is egy horcrux vagyok? Ezek után a jóslat is csak egy zagyvaság - fakadt ki indulatosan.

- Talán csak egészen más jelent, mint azt eddig sejtettük. Mutasd meg még egyszer, hogy ennek tükrében pontosan értelmezhesd a jóslatot!

- Belenéző a fejembe?

- Nem. Már tapasztalhattad, hogy a merengő sokkal hatékonyabb eszköz, ha valamit részletesen, környezetével együtt akarunk megvizsgálni. A legilimencia rövid felvillanó képek és érzetek sorozatát tárja a szemlélő elé, nem nyújt teljes, átfogó képet.

Harry felidézte Albus Dumbledore beszámolóját a jóslatról, és kiemelte fejéből az ezüstösen fénylő emlékszalat. Ezúttal mindketten belemerültek a sejtelmesen kavargó emlékebe.

Az igazgató irodájában álltak az ötödéves Harry, és a még ép és egészséges Dumbledore professzor mellett.

Harrynek összeszorult a szíve, ahogy a szeretett öreg mágusra nézett. Szeme sarkából vetett egy pillantást Pitonra is. A bájitalmester rezzentelen faarca ezúttal a szokásosnál is sápadtabb és keményebb vonású volt. Kerülte a fiú tekintetét, és mereven az asztalon fekvő merengőt figyelte, ahonnan kiemelkedett egy gyöngyház színben játszó, görnyedt, kendőkbe burkolt nőalak. Rekedtes, földöntúli hangján felhangzott a jövőndőlés.

- Közeledik az Egyetlen, aki diadalmaskodhat a Sötét Nagyúr fölött... azoknak születik, akik háromszor dacoltak veled, s a hetedik hónap halála szüli őt... A Sötét Nagyúr egyenrangúként jelöli meg, de benne olyan erő lakik, amit a Sötét Nagyúr nem ismer... És egyikük meghal a másik keze által, mert nem élhet az egyik, míg él a másik... Az Egyetlent, aki diadalmaskodhat a Sötét Nagyúr fölött, a hetedik hónap halála szüli...

A fiatalabb Harry megkérdezte, mit jelent mindez, és ők vele együtt meghallgatták az igazgató kissé homályos magyarázatát a jóslat jelentéséről: Eszerint Voldemort, vagy Harry egyszer végül összezsápnak, és egyikük elpusztítja majd a másikat.

Néhány pillanattal később ismét Dumbledore Menedékében találták magukat, ugyanakkor a kőtálnak a két oldalán, melyből az imént Trelawney professzor alakját látták kiemelkedni. Egy darabig csend ülte meg a szobát.

- Most még kevésbé értem az egészet - törte meg a némaságot Harry. - Eddig azt hittem, gyilkos, vagy áldozat leszek, de most úgy tűnik, nekem kell először meghalnom.

- Mielőtt feltételezésekre bocsátkozunk, először végig kell gondolnunk a lehetőségeket, azután ki kell zárnunk azokat, amik nem illenek a képbe, Potter.

Harry valamivel jobban érezte magát a bájitalmester racionális hozzáállása hallatán.

- Értem.

- A jóslatok legtöbbször zagyvák és érthetetlenek - folytatta Piton nem rejtve véka alá véleményét erről a sokat vitatott mágiaterületről. - Nem hallottál még Delphoiról?

- Akkor honnan tudjuk, mit jelent?

- Vegyük először a legrosszabb lehetőséget. Ha a Sötét Nagyúr megöl téged, lehet, hogy biztonságba helyezi a holttestedet, és konzerválja, hogy utolsó horcruxa biztosíthassa számára az örök életet. - Harry gyomra felfordult a gondolatra, ahogy mindezt elképzelte, Piton azonban tovább beszélt. - Az is egy lehetőség, hogy akárcsak Naginit, megszállja a testedet a halálozód után, és ha módjában áll, feléleszti benne lelke másik részét. Feltéve, hogy a tested ép és egészséges, tehát például a halálos átok végzett veled. Ebben az esetben ezentúl a két Sötét Nagyúr együtt törne hatalomra, és nem hinném, hogy bárkinek is lenne esélye, hogy ellenálljon nekik. Erre nem kerülhet sor! Egyetlen, gyenge érv szól az előbbi lehetőség ellen: vajon egyáltalán megkísérli-e elpusztítani az utolsó horcruxát, vagy más tervei vannak veled?

Harry dermedten hallgatta végig a férfi rideg, következetes okfejtését. Egyre rosszabbul érezte magát. Úgy tűnt, hogy minden reménye elveszett, és kicsúszik a lába alól a talaj. Mintha legrosszabb rémálma elevenedett volna meg, ám a szívébe markoló jeges szorítás biztosította róla, hogy igenis ébren van.

- Abban az esetben, ha te ööld meg őt, a benned élő lélekdarab automatikusan hatalomra tör majd, és megpróbálja átvenni a tested feletti hatalmat. Amint ez sikerül neki, egy új, ifjú és életerős Nagyúr él tovább benned, aki ugyan halandóvá válik, mégis legalább 150 év áll előtte, hogy új túlélési lehetőség után kutasson a sötét mágia határain túl.

- Akkor öljön meg maga! - Harry hangja rekedt és erőtlenné vált, mégis egyszerre sejtetett beletörődést és visszavonhatatlan elhatározást. Szeme a semmire meredt, majd hirtelen a férfi éjsötét szemébe fúrta tekintetét. - Tegye le nekem a Megszeghetetlen Esküt, hogy megöl, elpusztítja a bennem lévő lélekdarabot, és amint halandóvá vált, elpusztítja Voldemortot is. Azt akarom, hogy örökre eltűnjön ebből a világból!

Piton tekintete elsötétült. Szorosan összeszorította fogait, hogy ne átkozza meg a taknyos, hósködő, griffendéles kölyköt, amiért ekkora marhaságot tudott kisütni. Mély levegőt vett, és visszafogva magát megpróbálta elmagyarázni neki, a felmerült probléma lényegét.

- Ezt *sajnos* több okból sem tehetem meg, még eskü alatt sem - jelentette ki, a fiú legnagyobb meglepetésére. Harry azt várta, hogy a bájitalmester kapni fog az alkalmon, hogy végre teret engedhet vele szembeni gyűlöletének.

- Miért?

- Először is, köt már egy Megszeghetetlen Eskü, és ha megöllek, már nem lesz módom a Nagyúr ellen fordulni, hiszen én is halott leszek. Ha azonban valami csoda folytán túlélném, és mégis megtehetném, a benned feltámadó lélekdarab sokkal komolyabb ellenfél lenne, mint egy ostoba hüllő. Rendelkezni fog a te testi adottságaiddal, és ezen felül minden saját képességével, tehát olyan erővel bírn majd, mellyel még én is csak kevés eséllyel vehetném fel a harcot. - Harry kétkedő tekintetéről tudomást sem véve tovább magyarázott. - Ha mindezek ellenére legyőzném őt, és az

- utolsó horcruxot végleg elpusztítanám, akkor is ott lenne még a valódi Nagyúr, aki a jóslat szerint csak a te kezéd által veszhet el. Tehát az egész ki van zárva, ráadásul, nem valószínű, hogy erre utalt volna a jóvendülés.
- Van más lehetőség is?
 - Volt időm minden variációt végiggondolni. Az egyetlen lehetőség az, ha te maradsz életben, hogy amikor feltámad benned az utolsó lélekdarab, annak legyőzésével pusztítsd el őt örökre. *A kezéd által*, átvitt értelemben akár a *tested által* is bekövetkezhet.
 - Tehát meg kell ölni őt, és utána a bennem élő lélekdarabot is - merengett Harry a hallottakon. - Ígérje, meg, hogy ha nem tudom legyőzni, mellettem lesz, és jóslat ide, jóslat oda, megpróbálja elpusztítani velem együtt. Nem akarom, hogy visszaélhessen a testemmel! Még az élete árán is meg kell tennie! Mást hiába kérnék erre. A barátaim feltehetőleg nem tudnák megtenni, és a Rend tagjai meg sem értenék, mi történik. Ebben a kérdésben csak magában bízhatok meg.
 - Megteszem, ami tőlem telik - felelte Piton állva a fiú tekintetét. Mindketten a gondolataikba merültek néhány pillanatra, és próbálták megemésztetni az elhangzottakat.
 - Hányszor kerültél szemtől szembe vele úgy, hogy közvetlen kapcsolat jött létre köztetek? - kérdezte a férfi.
 - Amikor Mógus testében megérintett, még nem tudta elviselni az érintésemet, és amikor megtette, egyszerűen belepusztult. Dumbledore professzor szerint ezt a vérségi védőbűbájnak köszönhettem. Amikor elhagyta az addig használt, porrá omlott testet, nekem rontott, és keresztülhaladt rajtam. Rettenetes érzés volt, rosszabb, mint amikor egy kísértet tesz ilyesmit. Akkor is elveszítettem az eszméletemet.
 - Talán megkísérelt megszállni, hogy nyomban új porhüvelyt szerezzen magának, de a varázslat ezt lehetetlenné tette.
 - Lehet. Viszont néhány évvel később, a Minisztériumban már képes volt rá. A visszatérése óta tudtam, hogy képes megérinteni, mert szándékosan az én véremet használta fel, hogy új testet ölthessen. - Harryt kiverte a hideg veríték a gondolatra. - Sosem felejttem el, milyen érzés volt, amikor harcolnom kellett vele a testemért...
 - Mi történt akkor pontosan?
 - Rettenetesen fájt, és azt hittem, hogy akkor meghalok. Moccanni sem bírtam. - A toroka kiszáradt, és keze remegni kezdett, ahogy előntötték az emlékek. - Az én számmal beszélve dacolt Dumbledore professzorral, miközben nem láttam semmit, és csak őt hallottam a fejemben. Meg akartam halni, és már csak arra vágytam, hogy tegye meg végre. Az akartam, hogy vége legyen, és a halálban újra láthassam, akiket elveszítettem. Azt hiszem akkor szeretet töltött el a szüleim és Sirius gondolatára, és egyszer csak hitelen megszűnt a fájdalom.
 - Önéként távozott a testedből? - csodálkozott Piton.
 - Az igazgató úr azt mondta, hogy talán ez az az erő, amit Voldemort nem ismer. Azt mondta, hogy nekem ebben van ez erősségem. A szeretet az, amit ő soha nem érez, nem ért és ezért lebecsül, mint ellenfelet.
 - Bár nem bírom a szentimentális kitéréseket, van benne némi logika - jegyezte meg cinikus hangon a férfi. - A legsötétebb mágiát is kiolthatja a szeretet, akárcsak a szeretetvarázs a horcruxok elpusztításakor. Ha ez a megfelelő fegyver ellene, akkor ezt kell használnod.
- Harryben kezdett újraéledni a remény.
- Először tehát meg kell ölöm. Hogyan fogjak hozzá? Ha Dumbledore professzor sem tudta elpusztítani, akkor nem hinném, hogy nekem van rá esélyem...
 - Ő még Dracot sem akarta gyilkosként látni. Ha róla így gondolkodott, akkor veled kapcsolatban százszor inkább ez volt a véleménye.
 - Amikor azt mondtam neki, hogy megölöm Bellatrix LeStrange-t, beszélt erről is. Úgy vélte, hogy nem lehet a szívemben annyi gyűlölet, ami egy gyilkossághoz szükséges.
 - Igaza van. Ha a szeretet a fegyvered, nem engedhetsz teret magadban a gyűlöletnek, mert ha Voldemortnak lehetősége van rá, azonnal kihasználja, és ellened fordítja. Lehet, hogy ezáltal képtelen lennél kiűzni őt magadból. Van más megoldás is.
 - Van valami terve?
 - Alaposan fel kell készülnünk, és jól megtervezett csapdát kell neki állítanunk, hogy megfelelő körülmények között kerüljünk szembe vele. Téged felvértezünk a lehető legerősebb elmevédő bájitalal, hogy több esélyed legyen visszaverni a feléledő lélekdarabot. Akkor majd megölöm én. Nekem is van mit megfizetnem neki.
- Harry látta Piton vonásain az eltökéltséget, és hirtelen egy ötlet villant az elméjébe.
- Valóban magának kell megtennie! - jelentette ki ellentmondást nem tűrően Harry. - Csakhogy nem azért, amiért gondolja.
- Piton értetlenül nézett a fiú zöld szeméibe.
- Mire gondolsz?
 - Ezzel mindenki számára egyértelműen bebizonyíthatja, hogy kinek az oldalán áll ebben a háborúban. Garantálom, hogy ha ennek vége, és túlélem, magát minden vád alól felmentik majd. Újra szabadon járhat. Akár még taníthat is.
 - Az elkövetett gyilkosságok nem válnak semmissé, Potter! - fintorgott a férfi.
 - Valóban. De nem bűnhődhet olyasmiről, amit utasításra, ráadásul egy magasabb cél érdekében követett el. Maga nélkül most két-három horcruxszal több lenne, és talán esélyünk sem lenne elpusztítani Voldemortot. - Harry megpróbált nem gondolni rá, micsoda abszurd helyzet, hogy ilyen elszántan kiáll azért az emberért, aki nemrég még meg akart ölni.

- Senkitől nem várok elismerést - vette oda a férfi.

- Éppen ez teszi példaértékűvé, amit tett. Akárhányszor elfuthatott volna a felelősség elől, hogy a sebeit nyalogassa, de maga vállalta, hogy helyette megpróbálja helyrehozni, amit még lehet. Maga nélkül már rég nem élnék.

Piton a fiú ragyogóan zöld szemébe nézett. Ezúttal nem dac, vagy gyűlölet, hanem akár csak Lilyből annak idején, őszinteség, megértés és bizalom áradt felé. Egyszerre csak lágy, zengő trillák csendültek fel. Mindketten Arduunia festménye felé fordultak. A nő mindentudó mosollyal simogatta főnix fehéres tollait.

- Elárulja végre, mit tudott meg tegnap? - kérdezte Harry, hogy megtörje a hirtelen beállt csendet.

Piton ezúttal láthatóan örült a témaváltásnak.

- Megpróbáltam kipuhatolni legutóbbi tettünk következményeit, és a várható fejleményeket.

- Megint odament Százfűlé-főzettel? - Harry nehezen tudta elrejtetni bámulatát a férfi bátorságának és segítőkészségének újabb megnyilvánulása láttán.

- A Sötét Nagyúr ezúttal mindenképpen élve akar megkaparintani téged. Parancsba adta, hogy egy hajad szála sem görbülhet ezentúl, de megpróbál csellel a színe elé csalni majd. Mindez arra vall, hogy bár az embereinek nem vallotta be az okot, ő tisztában van vele, hogy a halhatatlansága a te biztonságodon múlik. Rólam nem tud semmit, és úgy tűnik, azt hiszi, hogy az *Imperius* átkot használtad Punch-on, ezért harcolt melletted. Legalábbis ezek a pletykák terjengnek. Kétségtelen, hogy tervez valamit ellened, de csak a belső kört vonta be az akcióba. Annyi kiderült, hogy megrendelte az Élő Halál Esszenciáját, az új bájitalmestertől.

- Mit akarhat vele?

- Van egy elméletem. Lehet, hogy ezzel akar téged, mint horcruxot örökre elaltatni. Aki ebből iszik, olyan mély álomba süllyed, akár egy tetszhalott. Évekig is ebben az állapotban maradhat a megfelelő adag elfogyasztása után, mert az anyagcsere is leáll, és a főzet nem tud kiürülni a szervezetből. Talán így akar majd konzerválni téged.

- Még mindig jobb, mintha kővé változtatna - morogta maga elé Harry.

- Utólag azt is bármikor megteheti.

Harry nem lett optimistább a kilátásoktól.

- Bárcsak őt tudnánk így elaltatni, akkor hosszú időre nyugtunk lenne tőle - vetette fel Harry.

- A Nagyúr bizalmatlansága olyan mértékű, hogy még soha, senki nem látta táplálkozni, vagy inni, amióta az új testébe költözött - jegyezte meg a bájitalmester. - Nem lenne alkalmunk ilyesmire. Ez úgyszólván csak időleges megoldás lenne, hiszen ebből az állapotból mégiscsak könnyebb visszatérni, mint a halálból.

Látva a fiú csalódott ábrázatát, a beszélgetést a legfontosabb tennivalók felé terelte.

- Sok munka vár ránk. Az okklumencia használatával egy jól összeválogatott emlék-csomagot kell előkészítenünk, és elszeparálnunk az elmédben. Be kell gyakorolnod, hogy tudatosan bármikor előhívd, és a lehető legteljesebben átéld őket. Hasonló módon fogod tudni használni, mint a medálokat.

- Miért nem használhatom ezt? - Harry önkéntelenül a nyakában lógó Boldog Percek Medál felé nyúlt.

- Mert, ha megbénítja a tested, sem megfogni, sem a kisasszony nevét kimondani nem bírod majd - figyelmeztette a férfi, és Harry csalódottan ismerte el, hogy ismét igaza van.

- Tervet kell készítenünk, miképpen tudjuk a lehető legjobb feltételek között sarokba szorítani úgy, hogy elbizakodottságában kiszolgáltatassa magát nekünk.

- Nem hinném, hogy sok esélyünk van erre - ellenkezett bágyadtan Harry.

- Most a saját feladatoddal törődj! Ez még ráér. Kivárjuk és megragadjuk a megfelelő alkalmat.

Piton felállt, és jelezve, hogy vége a konzultációnak, kifelé indult a szobából.

- Délután a laborban leszek. Ki kell kísérleteznem a lehető leghatékonyabb bájitalt, hogy minél tovább ellen tudj majd állni, ha itt lesz az ideje.

- Látja, végül mégis csak sikerül hatékonyan együttműködnünk - állította meg Harry komoly arccal a bájitalmestert. Sosem hitte volna, hogy ez valaha megtörténhet.

Piton mögött hevesen lebbent egyet az éjfekete talár, amint becsukódott utána az ajtó.